

DIRECTIVA 2009/119/CE din 14 septembrie 2009 privind obligația statelor membre de a menține un nivel minim de rezerve de țiței și/sau de produse petroliere

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere [Tratatul de instituire a Comunității Europene](#), în special articolul 100,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

⁽¹⁾Avizul din 22 aprilie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

⁽²⁾Avizul din 13 mai 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

după consultarea Autorității Europene pentru Protecția Datelor ⁽³⁾,

⁽³⁾JO C 128, 6.6.2009, p. 42.

întrucât:

(1) Aprovizionarea Comunității cu țiței și cu produse petroliere rămâne o chestiune extrem de importantă, în special pentru sectorul transporturilor și pentru industria chimică.

(2) Concentrarea din ce în ce mai intensă a producției, diminuarea rezervelor petroliere, precum și creșterea consumului mondial de produse petroliere contribuie la înmulțirea riscului unor dificultăți în aprovizionare.

(3) Consiliul European, în Planul său de acțiune (2007-2009) intitulat "Politica energetică pentru Europa", a subliniat îndeosebi necesitatea sporirii siguranței aprovizionării, atât pentru Uniunea Europeană (UE) în general, cât și pentru fiecare stat membru, printre altele prin revizuirea mecanismelor Uniunii de stocare a petrolului, în special în ceea ce privește disponibilitatea în situații de criză.

(4) Acest obiectiv presupune, între altele, apropierea între sistemul comunitar și sistemul prevăzut de Agenția Internațională pentru Energie (denumită în continuare "AIE").

(5) În conformitate cu Directiva 2006/67/CE a Consiliului din 24 iulie 2006 privind obligația statelor membre de a menține stocuri minime de țiței și/sau produse petroliere ⁽⁴⁾, evaluarea stocurilor se realizează în raport cu media zilnică a consumului intern din anul calendaristic precedent. Pe de altă parte, obligațiile impuse în temeiul Acordului privind programul energetic internațional din 18 noiembrie 1974 (denumit în continuare "acordul AIE") se evaluează pe baza importurilor nete de petrol și produse petroliere. Ținând seama de aceste aspecte, precum de alte diferențe de metodologie, este necesară adaptarea metodei de calcul al obligațiilor de stocare și a metodei de evaluare a stocurilor comunitare de petrol de urgență, în vederea apropierii de metodele utilizate în contextul aplicării acordului AIE, fără a se aduce atingere faptului că ar putea fi necesară o evaluare a metodelor de calcul ale AIE pentru a se ține seama de evoluțiile tehnologice de pe parcursul ultimelor decenii, precum și faptului că statele care nu sunt membre AIE și care sunt complet dependente de importuri ar putea avea nevoie de o perioadă mai mare pentru adaptarea obligațiilor de stocare. Noi modificări ale metodelor și procedurilor de calcul al nivelului stocurilor se pot dovedi necesare și benefice în special pentru a spori și mai mult coerența cu practica AIE, incluzând, de exemplu, modificări care duc la diminuarea, pentru anumite state membre, a procentului de reducere de 10 % aplicat la calculul stocurilor, care ar permite un tratament diferit pentru stocurile de nafta sau care ar permite calcularea stocurilor deținute în tancuri în apele teritoriale ale unui stat membru.

(⁴)JO L 217, 8.8.2006, p. 8.

(6) Producția proprie de petrol poate contribui în sine la siguranța aprovizionării, putând reprezenta o justificare întemeiată pentru menținerea, de către statele membre producătoare de petrol, a unor stocuri inferioare celor menținute de celelalte state membre. O astfel de derogare nu ar trebui însă să antreneze o modificare substanțială a obligațiilor de stocare față de cele prevăzute de Directiva 2006/67/CE. Rezultă așadar că obligația de stocare a unor state membre trebuie stabilită în funcție de datele referitoare la consumul intern de petrol, și nu în raport cu importurile.

(7) Concluziile Președinției Consiliului European de la Bruxelles din 8 și 9 martie 2007 arată că devine din ce în ce mai important și presant ca Uniunea Europeană să instituie o politică integrată în domeniul energiei care să combine măsurile luate la nivel european cu cele luate la nivelul statelor membre. Prin urmare, este esențial să se asigure o mai mare convergență între standardele stabilite de mecanismele de stocare aplicate în diferitele state membre.

(8) Disponibilitatea stocurilor petroliere și capacitatea de a garanta alimentarea cu energie constituie elemente esențiale ale siguranței publice în statele membre și în Comunitate. Existența în Comunitate a unor entități centrale de stocare (ECS-uri) contribuie la atingerea acestor obiective. Pentru a permite diferitelor state membre interesate să își utilizeze în modul cel mai eficace normele de drept național pentru definirea statutului entităților centrale de stocare proprii fiecăruia, limitând în același timp sarcina financiară reprezentată de activitățile de stocare suportată de consumatorii finali, este suficient să se interzică utilizarea stocurilor în scopuri comerciale, permițând totodată menținerea stocurilor petroliere oriunde în Comunitate și de către orice entitate centrală de stocare înființată în acest scop.

(9) Date fiind obiectivele legislației comunitare privind stocurile petroliere, alături de preocupările în materie de securitate ale unor state membre, precum și dorința de a crește rigoarea și transparența mecanismelor de solidaritate între statele membre, este necesară o concentrare cât mai mare posibil a funcționării entităților centrale de stocare la propriile teritorii naționale.

(10) Ar trebui să fie posibil ca stocurile de petrol să poată fi deținute în orice loc de pe teritoriul Comunității, cu condiția acordării atenției cuvenite accesibilității din punct de vedere fizic a acestora. Prin urmare, operatorii economici cărora li se aplică obligațiile de stocare ar trebui să se poată elibera de aceste obligații delegându-le altor operatori economici sau oricăreia dintre entitățile centrale de stocare. În plus, în cazul în care obligațiile respective pot fi delegate unei entități centrale de stocare alese liber dintre entitățile centrale de stocare aflate pe teritoriul Comunității în schimbul unei plăți limitate la costul serviciilor furnizate, riscurile apariției de practici discriminatorii la scară națională vor fi reduse. Dreptul unui operator economic de a delega nu ar trebui să implice obligația din partea niciunui actor să accepte delegarea, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel. În cazul în care statele membre decid să limiteze drepturile operatorilor de a delega, acestea trebuie să asigure că operatorilor le este garantat dreptul de a delega un anumit procentaj minim din obligația lor; prin urmare, respectivele state membre ar trebui să asigure faptul că entitatea centrală de stocare proprie va accepta delegarea obligației de stocare cu privire la cantitatea necesară pentru a garanta acest procentaj minim.

(11) Statele membre trebuie să garanteze disponibilitatea absolută a tuturor stocurilor a căror menținere este impusă de legislația comunitară. În vederea garantării acestei disponibilități, proprietatea asupra acestor stocuri nu trebuie să facă obiectul niciunei restricții sau limitări care ar putea să împiedice utilizarea acestora în cazul întreruperii aprovizionării cu petrol. Este necesar ca produsele petroliere ale întreprinderilor expuse

unor riscuri semnificative de proceduri de executare a activelor să nu fie luate în calcul. Atunci când se impun obligații de stocare unui operator, declanșarea unei proceduri de faliment sau de concordat ar putea fi considerată revelatoare pentru existența unui astfel de risc.

(12) Pentru ca statele membre să poată reacționa rapid la cazuri de urgențe deosebite sau la crize locale, poate fi oportun să li se permită în astfel de situații utilizarea parțială a stocurilor proprii. Astfel de cazuri de urgențe sau crize locale nu includ și situațiile provocate de creșterea prețului țițeiului sau al produselor petroliere, dar ar putea include întreruperile de alimentare cu gaze naturale care necesită schimbarea destinației combustibilului, cum ar fi utilizarea țițeiului sau a produselor petroliere drept combustibil pentru producția de energie.

(13) Având în vedere aspectele impuse de instituirea unor politici pentru situațiile de criză, de realizarea convergenței standardelor asigurate de mecanismele naționale de stocare și de asigurarea unei vizibilități sporite cu privire la nivelul stocurilor, în special în situații de criză, ar trebui ca statele membre și Comunitatea să dispună de mijloace de intensificare a controlului acestor stocuri. Stocurile menținute în temeiul unor acorduri bilaterale, sau drepturile contractuale de a achiziționa anumite volume de stocuri ("tichete"), care îndeplinesc toate condițiile prevăzute de prezenta directivă, ar trebui să reprezinte instrumente utile compatibile cu scopul asigurării unei mai bune convergențe.

(14) Faptul că o parte importantă din aceste stocuri sunt în proprietatea statelor membre sau a entităților centrale de stocare instituite de diferitele autorități naționale ar trebui să facă posibilă creșterea nivelului de control și de transparență, cel puțin cu privire la respectiva parte din stocuri.

(15) Pentru a contribui la sporirea siguranței aprovizionării în Comunitate, este necesar ca nivelul stocurilor care intră în proprietatea statelor membre sau a entităților centrale de stocare, denumite "stocuri specifice", stabilite în urma deciziilor statelor membre, să corespundă nevoilor reale în caz de criză. Mai mult, acestea trebuie să aibă un statut juridic propriu, care să le garanteze disponibilitatea deplină în caz de criză. În acest scop, statele membre implicate trebuie să ia măsurile necesare în vederea protejării necondiționate a stocurilor în cauză împotriva oricărei măsuri de executare forțată.

(16) În acest stadiu, cantitățile care vor fi deținute de entitățile centrale de stocare sau de statele membre trebuie stabilite la un nivel fixat în mod independent și voluntar de fiecare dintre statele membre implicate.

(17) Dată fiind necesitatea ridicării nivelurilor de control și de transparență, stocurile de urgență care nu sunt stocuri specifice ar trebui să facă obiectul unor obligații sporite de monitorizare și, în anumite situații, ar trebui să li se ceară statelor membre să notifice măsurile care reglementează disponibilitatea stocurilor de urgență și orice modificări aduse modalităților de menținere a acestora.

(18) Fluctuațiile de volum al stocurilor specifice datorate operațiilor individuale de înlocuire a stocurilor individuale ar putea fi permise pentru a se putea efectua anumite operații necesare, cum ar fi cele destinate asigurării prospețimii stocurilor, asigurării conformității cu specificațiile produsului schimbat sau lansării unor noi licitații pentru depozitare.

(19) În cazul în care stocurile de urgență și stocurile specifice sunt combinate cu alte stocuri deținute de operatori economici, trebuie accentuată transparența nivelurilor stocurilor de urgență.

(20) Frecvența întocmirii situațiilor stocurilor, precum și termenele în care acestea trebuie puse la dispoziție, stabilite de Directiva 2006/67/CE, par să difere față de diversele sisteme de stocare a petrolului instituite în alte părți ale lumii. În rezoluția cu

privire la impactul macroeconomic ale majorării prețului energiei, Parlamentul European și-a exprimat sprijinul pentru adoptarea unei raportări mai frecvente.

(21) Pentru a evita duplicarea raportării în ceea ce privește informațiile pe care statele membre vor trebui să le prezinte cu privire la diferite categorii de produse, Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2008 privind statisticile energetice ⁽¹⁾ trebuie să servească drept punct de referință pentru diversele categorii de produse petroliere prevăzute de prezenta directivă.

⁽¹⁾JO L 304, 14.11.2008, p. 1.

(22) În vederea sporirii siguranței aprovizionării, a informării mai cuprinzătoare a piețelor, a sporirii gradului de încredere a consumatorilor cu privire la situația stocurilor petroliere, cât și a optimizării mijloacelor de transmitere a informațiilor, ar trebui să se prevadă posibilitatea aducerii unor modificări și precizări ulterioare legate de modalitățile de întocmire și de comunicare a situațiilor statistice.

(23) Ținând seama de aceleași obiective, întocmirea și comunicarea de situații statistice ar trebui extinse și în cazul altor stocuri, nu doar al stocurilor de urgență și al stocurilor specifice, situațiile respective trebuind prezentate pe bază lunară.

(24) Având în vedere că în situațiile prezentate Comisiei ar putea exista discrepanțe sau erori, este necesar ca persoanele angajate sau agenții autorizați de către Comisie să poată verifica situația din statele membre privind stocurile și pregătirea acestora pentru urgență. Regimurile naționale ale statelor membre ar trebui utilizate pentru a se asigura că astfel de verificări pot fi efectuate efectiv în conformitate cu procedurile naționale.

(25) Datele primite sau colectate trebuie să facă obiectul unei prelucrări informatice și statistice complexe. Acest lucru necesită utilizarea de instrumente și proceduri integrate. Comisia trebuie, prin urmare, să poată lua toate măsurile care se impun în acest scop, în special măsuri de dezvoltare a unor noi sisteme informatice.

(26) Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea de către statele membre a datelor cu caracter personal este reglementată de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽²⁾, în vreme ce protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea de către Comisie a datelor cu caracter personal este guvernată de Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date ⁽³⁾. În special, aceste acte prevăd prelucrarea datelor cu caracter personal doar într-un scop legitim și stipulează ștergerea imediată a oricărui tip de date cu caracter personal colectate accidental.

⁽²⁾JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽³⁾JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

(27) Biocarburanții, precum și unii aditivi sunt adesea amestecați cu produse petroliere. În cazul în care sunt amestecați sau există intenția de a fi amestecați cu respectivele produse, ar trebui să fie posibil să fie luate în considerare atât la calculul obligației de stocare, cât și la calculul nivelurilor stocurilor deținute.

(28) Statelor membre implicate ar trebui să li se permită să se conformeze eventualelor obligații care le-ar putea reveni în temeiul unei decizii de punere în circulație a stocurilor luate în aplicarea acordului AIE sau a măsurilor de aplicare a acestuia. O punere în aplicare adecvată și la timp a deciziilor AIE reprezintă un factor-cheie pentru un răspuns

eficient la cazurile de dificultăți în aprovizionare. Pentru a asigura acest lucru, statele membre ar trebui să pună în circulație o parte a stocurilor lor de urgență în limita prevăzută de decizia AIE în chestiune. Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape cu AIE și să își întemeieze acțiunile la nivelul Comunității pe metodologia AIE. În special, Comisia ar trebui să fie în măsură să recomande punerea în circulație a stocurilor de către toate statele membre, după caz, pentru a completa și facilita punerea în aplicare a deciziei AIE prin care membrii acesteia sunt invitați să pună stocuri în circulație. Este oportun ca statele să răspundă pozitiv la astfel de recomandări ale Comisiei, în scopul obținerii unei solidarități și a unei coeziuni puternice la nivelul Comunității între acele state membre care sunt membre ale AIE și cele care nu sunt, ca răspuns la o disfuncționalitate în ceea ce privește aprovizionarea.

(29) Dispozițiile Directivei [73/238/CEE](#) a Consiliului din 24 iulie 1973 privind măsuri pentru atenuarea efectelor provocate de dificultățile în aprovizionarea cu țiței și produse petroliere ⁽¹⁾ vizează în special să compenseze sau cel puțin să atenueze efectele adverse ale unei eventuale situații dificile, fie ea și temporară, care ar avea ca efect reducerea simțitoare a cantităților de țiței și produse petroliere furnizate, inclusiv perturbările grave ale activității economice la nivelul Comunității pe care o astfel de reducere le-ar putea provoca. Prezenta directivă ar trebui să prevadă măsuri similare.

⁽¹⁾JO L 228, 16.8.1973, p. 1.

(30) Directiva [73/238/CEE](#) vizează, de asemenea, instituirea unui organ consultativ care să faciliteze coordonarea măsurilor concrete luate sau prevăzute de statele membre. Este necesar ca prezenta directivă să stipuleze, la rândul său, instituirea unui astfel de organ. Este în continuare necesar ca fiecare stat membru să întocmească un plan care să poată fi aplicat în cazul dificultăților apărute în aprovizionarea cu țiței și produse petroliere. În plus, este necesar ca fiecare stat membru să adopte dispoziții cu privire la măsurile organizaționale care vor trebui luate în caz de criză.

(31) Dat fiind faptul că prezenta directivă introduce o serie de mecanisme noi, ar trebui revizuită punerea în aplicare și funcționarea acesteia.

(32) Prezenta directivă înlocuiește sau acoperă toate aspectele abordate de Decizia [68/416/CEE](#) a Consiliului din 20 decembrie 1968 privind încheierea și punerea în aplicare a acordurilor individuale între guverne cu privire la obligația statelor membre de a menține stocuri minime de țiței și/sau produse petroliere ⁽²⁾. Această decizie devine, prin urmare, caducă.

⁽²⁾JO L 308, 23.12.1968, p. 19.

(33) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume menținerea unui nivel ridicat de siguranță a aprovizionării cu petrol în Comunitate prin intermediul unor mecanisme viabile și transparente bazate pe solidaritatea între statele membre, respectându-se totodată normele pieței interne și cele în materie de concurență, nu poate fi realizat într-un mod satisfăcător de către statele membre și prin urmare poate fi realizat mai bine la nivel comunitar din cauza dimensiunilor sau efectelor acțiunii preconizate, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, consacrat la articolul 5 din [tratat](#). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.

(34) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să se adopte în conformitate cu Decizia [1999/468/CE](#) a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽³⁾.

⁽³⁾JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

(35) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legislație, statele membre sunt încurajate să elaboreze în nume propriu și în interesul comunitar propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corelația dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.

(36) În consecință, Directivele [73/238/CEE](#) și 2006/67/CE, precum și Decizia [68/416/CEE](#) ar trebui să se abroge,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Art. 1: Obiectiv

Prezenta directivă stabilește norme care vizează garantarea unui nivel ridicat de siguranță a aprovizionării cu petrol în Comunitate prin intermediul unor mecanisme viabile și transparente bazate pe solidaritatea între statele membre, menținerea unui nivel minim al stocurilor de țiței și/sau de produse petroliere, precum și instituirea mijloacelor procedurale necesare pentru remedierea unei eventuale penurii de amploare.

Art. 2: Definiții

În sensul prezentei directive:

(a) "an de referință" înseamnă anul calendaristic pe baza căruia se colectează datele de consum sau datele referitoare la importurile nete, date care intră în calculele efectuate în scopul stabilirii nivelului stocurilor care trebuie menținute și, respectiv, a nivelului stocurilor deținute efectiv la un anumit moment;

(b) "aditivi" înseamnă substanțe, altele decât hidrocarburile, care se adaugă la sau se amestecă cu un produs în scopul de a-i modifica proprietățile;

(c) "biocarburant" înseamnă un combustibil lichid sau gazos utilizat pentru transport și produs pe bază de biomasă, "biomasa" fiind fracția biodegradabilă a produselor, deșeurilor și reziduurilor provenite din agricultură (atât substanțe vegetale, cât și animale), din silvicultură și din industriile conexe acesteia, precum și fracția biodegradabilă a deșeurilor industriale și municipale;

(d) "consumul intern" înseamnă o sumă care corespunde totalului cantităților, calculate în conformitate cu anexa II, furnizate într-o țară atât pentru uz energetic, cât și pentru alte utilizări; această sumă include și livrările către sectorul de prelucrare și livrările către industrie, transporturi, consumatori casnici și alte sectoare pentru consum final; de asemenea, include și consumul propriu al sectorului energetic (cu excepția combustibilului de rafinării);

(e) "decizie internațională efectivă de punere în circulație a stocurilor" înseamnă orice decizie în vigoare adoptată de Consiliul director al Agenției Internaționale pentru Energie de a pune la dispoziția pieței țiței sau produse petroliere prin punerea în circulație a stocurilor membrilor săi și/sau prin măsuri suplimentare;

(f) "entitate centrală de stocare" (CSE) înseamnă organismul sau serviciul căruia i se pot conferi competențe de a acționa în vederea achiziționării, menținerii și vânzării de stocuri de petrol, inclusiv stocuri de urgență și stocuri specifice;

(g) "disfuncționalitate majoră în aprovizionare" înseamnă o scădere substanțială și bruscă în aprovizionarea cu țiței sau cu produse petroliere intervenită în Comunitate sau într-un stat membru, indiferent dacă a condus sau nu la o decizie internațională de punere în circulație de stocuri de petrol;

(h) "buncăr maritim internațional" are înțelesul prevăzut în anexa A punctul 2.1 din Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#);

(i) "stocuri petroliere" înseamnă stocuri de produse energetice menționate în anexa C punctul 3.1 primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#);

(j) "stocurile de urgență" înseamnă stocuri petroliere pe care fiecare stat membru este

obligat să le mențină, în conformitate cu articolul 3;

(k) "stocurile comerciale" înseamnă stocuri petroliere deținute de operatorii economici, fără ca prezenta directivă să impună menținerea acestora;

(l) "stocurile specifice" înseamnă stocuri petroliere care îndeplinesc condițiile de la articolul 9;

(m) "accesibilitate din punct de vedere fizic" înseamnă măsurile de localizare și transport al stocurilor destinate asigurării punerii în circulație sau livrării efective către utilizatorii finali și piețe în intervale de timp și condiții care să conducă la atenuarea problemelor de aprovizionare care ar fi putut surveni.

Definițiile de la prezentul articol pot fi clarificate și modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

Art. 3: Stocuri de urgență - Calculul obligațiilor de stocare

(1) Statele membre adoptă toate actele cu putere de lege sau actele administrative necesare pentru a asigura, până la 31 decembrie 2012, că totalul stocurilor de petrol menținute în permanență pe teritoriul Comunității în beneficiul acestora corespund cel puțin mediei zilnice a importurilor nete pe 90 de zile sau mediei zilnice a consumului intern pe 61 de zile, oricare dintre cele două cantități este mai mare.

(2) Media zilnică a importurilor nete care se ia în considerare se calculează pe baza valorii medii a echivalentului în țitei al importurilor din anul calendaristic precedent, stabilită în conformitate cu normele și metoda prezentate în anexa I.

Media zilnică a consumului intern care trebuie avută în vedere se calculează pe baza valorii medii a echivalentului în țitei al consumului intern zilnic din anul calendaristic precedent, stabilit și calculat în conformitate cu normele și metoda prezentate în anexa II.

(3) Totuși, prin derogare de la alineatul (2), mediile zilnice ale importurilor nete și ale consumului intern, astfel cum sunt menționate în alineatul respectiv, se determină pentru perioada 1 ianuarie-31 martie a fiecărui an calendaristic, pe baza cantităților importate sau consumate în penultimul an calendaristic care precedă anul calendaristic în discuție.

(4) Metodele și procedurile de calcul al obligațiilor de stocare menționate la prezentul articol pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

Art. 4: Calculul nivelului stocurilor

(1) Nivelurile stocurilor menținute se calculează în conformitate cu metodele din anexa III. În cazul calculului nivelului stocurilor menținute pentru fiecare categorie de produse menținute în temeiul articolului 9, aceste metode nu se aplică decât produselor care intră în respectiva categorie.

(2) Nivelul stocurilor menținute la un anumit moment se calculează folosindu-se datele din anul de referință stabilit în conformitate cu normele prevăzute la articolul 3.

(3) Orice stocuri de petrol pot fi incluse simultan atât în calcularea de către un stat membru a stocurilor sale de urgență, cât și în calcularea stocurilor sale specifice, cu condiția ca respectivele stocuri de petrol să îndeplinească toate condițiile prevăzute în prezenta directivă pentru ambele tipuri de stocuri.

(4) Metodele și procedurile de calcul al nivelului stocurilor menționate la alineatele (1) și (2) pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2). În special, se poate dovedi a fi necesar și benefic să se modifice metodele și procedurile respective, inclusiv aplicarea de deduceri prevăzută la anexa III, în vederea asigurării coerenței cu practica AIE.

Art. 5: Disponibilitatea stocurilor

(1) Statele membre se asigură în permanență că stocurile de urgență și stocurile

specifice sunt disponibile și accesibile din punct de vedere fizic în sensul prezentei directive. Totodată, statele membre stabilesc norme cu privire la identificarea, contabilitatea și controlul stocurilor menționate, care să permită în orice moment verificarea acestora. Această cerință se aplică, de asemenea, și oricăror stocuri de urgență și stocuri specifice care sunt combinate cu alte stocuri deținute de operatorii economici.

Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a preveni orice obstacol și dificultate care ar putea afecta în mod negativ disponibilitatea stocurilor de urgență și a stocurilor specifice. Fiecare stat membru poate stabili limite sau condiții suplimentare cu privire la posibilitatea menținerii stocurilor de urgență și a stocurilor specifice proprii în afara teritoriului acestuia.

(2) În cazul în care se impune aplicarea procedurilor de urgență prevăzute la articolul 20, statele membre interzic și se abțin de la luarea oricăror măsuri care ar împiedica transferul, utilizarea sau punerea în circulație a stocurilor de urgență sau a stocurilor specifice deținute pe teritoriile acestora în contul unui alt stat membru.

Art. 6: Registrul stocurilor de urgență - raportul anual

(1) Fiecare stat membru instituie un registru detaliat și actualizat permanent al tuturor stocurilor de urgență menținute în beneficiul său și care nu constituie stocuri specifice. Acest registru conține în principal informațiile necesare pentru localizarea precisă a depozitului, rafinăriei sau instalației de depozitare în care sunt localizate stocurile în cauză, precum și cantitățile în cauză, proprietarul stocurilor și natura acestora, prin referire la categoriile identificate în anexa C punctul 3.1 din Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#).

(2) În fiecare an până la 25 februarie, fiecare stat membru transmite Comisiei o copie sintetică a registrului stocurilor menționat la alineatul (1) care arată cel puțin cantitățile și natura stocurilor de urgență incluse în registru în ultima zi a anului calendaristic precedent.

(3) De asemenea, în termen de 15 zile de la o eventuală solicitare din partea Comisiei, statele membre transmit Comisiei o copie integrală a registrului; în această copie datele cu caracter sensibil referitoare la localizarea stocurilor pot rămâne nedivulgate. Respectivile solicitări pot fi formulate în termen de maximum 5 ani de la data la care se referă informațiile solicitate și nu pot avea legătură cu informații referitoare la orice perioadă anterioară datei de 1 ianuarie 2013.

Art. 7: Entitățile centrale de stocare

(1) Statele membre pot înființa entități centrale de stocare.

Niciun stat membru nu poate înființa mai mult de o entitate centrală de stocare sau vreun alt organism similar. Un stat membru își poate înființa entitatea centrală de stocare proprie în orice loc de pe teritoriul comunității.

În cazul în care un stat membru înființează o entitate centrală de stocare, aceasta va lua forma unui organism sau serviciu nonprofit și care acționează pentru interesul general, nefiind considerată un operator economic în sensul prezentei directive.

(2) Entitatea centrală de stocare are drept misiune principală achiziționarea, menținerea și vânzarea de stocuri petroliere în sensul prezentei directive sau în vederea respectării acordurilor internaționale referitoare la menținerea de stocuri de rezervă. Entitatea centrală de stocare este singurul organism sau serviciu căruia i se poate conferi competența de a achiziționa sau vinde stocurile specifice.

(3) Entitățile centrale de stocare sau statele membre pot, pentru o perioadă definită de timp, să delege sarcini legate de gestionarea stocurilor de urgență și, cu excepția vânzării și achiziției, a stocurilor specifice, dar numai:

a) unui alt stat membru pe al cărui teritoriu se află aceste stocuri sau entității centrale

de stocare înființate de către un alt stat membru. Sarcinile astfel delegate nu pot fi subdelegate altor state membre sau entităților centrale de stocare înființate de acestea. Statul membru care a înființat entitatea centrală de stocare, precum și fiecare stat membru pe teritoriul căruia sunt păstrate stocurile, are dreptul de a condiționa delegarea de autorizarea acestuia;

b) operatorilor economici. O astfel de delegare nu poate face obiectul unei subdelegări. În cazul în care o astfel de delegare sau orice modificare sau prelungire a acestei delegări implică sarcini care țin de managementul stocurilor de urgență și specifice deținute în alt stat membru, trebuie să fie autorizat în avans atât de către statul membru în contul căruia sunt deținute stocurile, cât și de statele membre pe teritoriul cărora se vor păstra stocurile.

(4) Fiecare stat membru care are o entitate centrală de stocare îi va solicita acesteia, în conformitate cu articolul 8 alineatele (1) și (2), să publice:

a) în permanență informații complete, defalcate pe categorii de produse, cu privire la volumul stocurilor pe care este dispusă să se angajeze să le mențină în contul operatorilor economici sau, dacă este cazul, la entitățile centrale de stocare interesate;

b) cu cel puțin șapte luni în avans, condițiile în care este dispusă să furnizeze operatorilor economici servicii de menținere a stocurilor. Condițiile în care pot fi furnizate servicii, inclusiv condiții cu privire la programarea acestora, pot fi de asemenea stabilite de către autoritățile naționale competente sau în urma unei proceduri de concurs care are rolul de a stabili cea mai bună ofertă a operatorilor sau, după caz, a entităților centrale de stocare interesate.

Entitățile centrale de stocare acceptă astfel de delegări în condiții obiective, transparente și nediscriminatorii. Plățile efectuate de operatori pentru serviciile oferite de entitatea centrală de stocare nu vor depăși costurile integrale ale serviciilor prestate și nu pot fi solicitate înainte de constituirea stocurilor. Entitatea centrală de stocare poate accepta o delegare cu condiția ca operatorul să depună o garanție sau o altă formă de asigurare.

Art. 8: Operatori economici

(1) Fiecare stat membru se asigură că orice operator economic căruia îi impune obligații de stocare în vederea îndeplinirii obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 3 are dreptul de a delega total sau cel puțin parțial și la libera alegere a operatorului economic obligațiile de stocare, dar numai:

a) entităților centrale de stocare a statului membru în contul căruia sunt menținute stocurile respective;

b) uneia sau mai multor entități centrale de stocare care și-au exprimat deja dorința de a deține astfel de stocuri, cu condiția ca astfel de delegări să fi fost autorizate în prealabil atât de către statul membru în contul căruia sunt menținute stocurile respective, cât și de către toate statele membre pe ale căror teritorii vor fi păstrate stocurile;

c) altor operatori economici care dispun de stocuri în exces sau capacitate de stocare disponibilă în afara teritoriului statului membru sau în contul căruia sunt menținute stocuri pe teritoriul Comunității, cu condiția ca o astfel de delegare să fi fost autorizată în prealabil atât de către statul membru în contul căruia sunt menținute stocurile respective, cât și de către toate statele membre pe ale căror teritorii vor fi păstrate stocurile; și/sau

d) altor operatori economici care au stocuri în surplus sau capacitate de stocare disponibilă pe teritoriul statului membru în contul căruia sunt menținute stocurile, cu condiția ca delegarea respectivă să fi fost comunicată în avans statului membru. Statele membre pot impune limite sau condiții cu privire la astfel de delegări.

Obligațiile delegate în conformitate cu literele (c) și (d) nu pot face obiectul subdelegării. Orice modificare sau prelungire a unei delegări menționate la literele (b) și (c) sunt valabile doar dacă au fost autorizate în prealabil de toate statele membre care au autorizat delegarea. Orice modificare sau prelungire a unei delegări menționate la litera (d) se consideră drept o nouă delegare.

(2) Fiecare stat membru poate restricționa drepturile de delegare ale operatorilor economici cărora le impune sau le-a impus obligații de stocare.

Totuși, în cazul în care astfel de restricții limitează drepturile de delegare ale operatorului economic la cantități care corespund la mai puțin de 10 % din obligația de stocare care i-a fost impusă, statul membru se asigură că a înființat o entitate centrală de stocare care este obligată să accepte delegări cu privire la cantitatea necesară pentru a garanta dreptul operatorului economic de a delega cel puțin 10 % din obligația de stocare care i-a fost impusă.

Procentajul minim la care se face referire în prezentul alineat se majorează de la 10 % la 30 % până la 31 decembrie 2017.

(3) Fără a se aduce atingere dispozițiilor de la alineatele (1) și (2), un stat membru poate impune o obligație unui operator economic de a delega cel puțin o parte din obligația sa de stocare către entitatea centrală de stocare a statului membru.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a informa operatorii economici cu privire la modalitățile care vor fi utilizate pentru calculul obligațiilor de stocare care le sunt impuse cu cel puțin 200 de zile înainte de începerea perioadei la care se referă obligația în cauză. Operatorii economici își exercită dreptul de delegare a obligațiilor de stocare către o entitate centrală de stocare cu cel mult 170 de zile înainte de începutul perioadei la care se referă obligația de stocare în cauză.

Operatorii economici care au fost informați cu mai puțin de 200 de zile înainte de data de începere a perioadei la care se referă obligația de stocare își pot exercita dreptul de delegare a obligației respective în orice moment.

Art. 9: Stocurile specifice

(1) Fiecare stat membru se poate angaja să mențină un nivel minim al stocurilor de petrol, calculat în număr de zile de consum, în conformitate cu condițiile prevăzute de prezentul articol.

Stocurile specifice sunt proprietatea statului membru sau a entității centrale de stocare instituite de acesta și se păstrează pe teritoriul Comunității.

(2) Stocurile specifice pot fi compuse exclusiv din una sau mai multe dintre următoarele categorii de produse, definite în anexa B punctul 4 din Regulamentul (CE) nr.

1099/2008:

- etan;
- GPL;
- benzină auto;
- benzină de aviație;
- carburant turboreactor tip benzină (petrol turboreactor tip nafta sau JP4);
- carburant turboreactor tip kerosen;
- petrol lampant;
- motorină/carburant diesel (păcură distilată);
- păcură (cu conținut ridicat de sulf și cu conținut redus de sulf);
- white spirit și benzine speciale;
- lubrifianți;
- bitum;
- parafine;
- cocs de petrol.

(3) Produsele petroliere care compun stocurile specifice se identifică de fiecare stat membru pe baza categoriilor enumerate la alineatul (2). Statele membre se asigură că, pentru anul de referință stabilit în conformitate cu regulile prevăzute la articolul 3 și cu privire la produsele incluse în cadrul categoriilor pe care le utilizează, echivalentul în țitei al cantităților consumate într-un stat membru reprezintă minimum 75 % din consumul intern calculat în conformitate cu metoda prezentată în anexa II.

Pentru fiecare dintre categoriile reținute de către statul membru, stocurile specifice pe care respectivul stat membru se angajează să le mențină corespund unui anumit număr de zile de consum zilnic mediu măsurat pe baza echivalentului în țitei al acestora în anul de referință stabilit în conformitate cu regulile prevăzute la articolul 3.

Echivalentele în țitei menționate la primul și al doilea paragraf sunt calculate prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,2 la suma "livrărilor interne brute observate" agregate, conform definiției de la punctul 3.2.1 din anexa C la Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#), pentru produsele incluse în categoriile folosite sau vizate. Buncărele maritime internaționale nu se includ în acest calcul.

(4) Fiecare stat membru care a decis să mențină stocuri specifice transmite Comisiei o notificare, care se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, în care precizează nivelul respectivelor stocuri, pe care se angajează să le mențină, și durata respectivului angajament, care este de cel puțin un an. Nivelul minim notificat se aplică, de asemenea, tuturor categoriilor de stocuri specifice utilizate de statul membru.

Statul membru se asigură că respectivele stocuri sunt menținute pe tot parcursul perioadei notificate fără a aduce atingere dreptului statului membru de a efectua reduceri temporare datorate exclusiv unor operații de înlocuire a unor stocuri individuale.

Lista categoriilor utilizate de un stat membru rămâne în vigoare cel puțin un an și poate fi modificată numai începând cu prima zi a unei luni calendaristice.

(5) Fiecare stat membru care nu și-a luat un angajament pentru toată perioada unui anumit an calendaristic de a menține stocuri specifice aferente a minimum 30 de zile de consum se asigură că cel puțin o treime din stocurile care reprezintă obligația sa de stocare sunt menținute sub formă de produse compuse în conformitate cu alineatele (2) și (3).

Un stat membru ale cărui stocuri specifice menținute sunt în cantitate mai mică decât cea aferentă a minimum 30 de zile de consum întocmește un raport anual în care se analizează măsurile luate de autoritățile sale naționale în vederea garantării și verificării disponibilității și accesibilității din punct de vedere fizic a stocurilor sale de urgență, conform articolului 5, și documentează în cadrul acestui raport măsurile luate pentru a permite statului membru să controleze utilizarea acestor stocuri în cazul unor perturbări în aprovizionarea cu petrol. Raportul se transmite Comisiei până la sfârșitul primei luni a anului calendaristic la care se referă.

Art. 10: Gestionarea stocurilor specifice

(1) Fiecare stat membru menține un registru detaliat și actualizat în permanență al tuturor stocurilor specifice pe care le deține pe teritoriul său. Acest registru cuprinde în special toate informațiile care permit localizarea exactă a stocurilor respective.

În plus, în termen de 15 zile de la o eventuală solicitare din partea serviciilor Comisiei, statele membre transmit Comisiei o copie a registrului. În această copie a registrului datele cu caracter sensibil referitoare la localizarea stocurilor pot rămâne nedivulgate. Respectivile solicitări pot fi făcute în termen de cel mult 5 ani de la data la care se referă datele solicitate.

(2) În cazurile în care stocurile specifice sunt combinate cu alte stocuri petroliere, statele membre sau entitățile centrale de stocare ale acestora iau măsurile necesare

pentru a preveni deplasarea respectivelor produse combinate, proporțional cu cantitatea care reprezintă stocuri specifice, fără o autorizare scrisă prealabilă acordată de proprietarul stocurilor specifice și de autoritățile statului membru sau de entitatea centrală de stocare instituită de statul membru pe al cărui teritoriu se află respectivele stocuri.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru acordarea de protecție necondiționată față de executarea silită pentru toate stocurile specifice menținute sau transportate pe teritoriul lor, indiferent dacă este vorba de stocuri proprii sau de stocurile altor state membre.

Art. 11: Efectul delegărilor

Delegările menționate la articolele 7 și 8 nu modifică în niciun fel obligațiile care incumbă fiecărui stat membru în temeiul prezentei directive.

Art. 12: Situații statistice ale stocurilor aflate sub incidența articolului 3

(1) Fiecare stat membru întocmește și comunică Comisiei situațiile statistice referitoare la nivelul stocurilor care trebuie menținute în temeiul articolului 3, în conformitate cu normele din anexa IV.

(2) Normele de întocmire a situațiilor statistice menționate la alineatul (1), stocurile acoperite, conținutul, frecvența și termenele de prezentare ale acestora pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2). Regulile referitoare la transmiterea către Comisie a acestor situații pot fi, la rândul lor, modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

(3) Statele membre nu pot include în situațiile statistice privind stocurile de urgență cantitățile de țiței sau cele de produse petroliere care fac obiectul unui sechestr sau al unei proceduri de executare silită. Această dispoziție se aplică de asemenea cu privire la stocurile deținute de întreprinderi în stare de faliment sau de concordat.

Art. 13: Situații statistice ale stocurilor specifice

(1) Fiecare stat membru întocmește și comunică Comisiei, pentru fiecare categorie de produse, o situație statistică a stocurilor specifice existente în ultima zi a fiecărei luni calendaristice, precizând cantitățile și numărul de zile de consum mediu din anul calendaristic de referință pe care le reprezintă aceste stocuri. În cazul în care unele dintre aceste stocuri specifice sunt menținute în afara teritoriului unui stat membru, respectivul stat membru prezintă detalii cu privire la stocurile menținute în sau de către diferitele state membre și entitățile centrale de stocare în cauză. Statul membru specifică în detaliu dacă stocurile îi aparțin integral sau dacă acestea se află total sau parțial în proprietatea entității sale centrale de stocare.

(2) Totodată, fiecare stat membru implicat întocmește și comunică Comisiei o situație a stocurilor specifice situate pe teritoriul său și care aparțin altor state membre sau entități centrale de stocare; situația reflectă nivelurile stocurilor din ultima zi a fiecărei luni calendaristice și este defalcată pe categoriile de produse identificate în conformitate cu articolul 9 alineatul (4). În respectiva situație, statul membru indică, în fiecare caz, statul membru sau entitatea centrală de stocare implicată, precum și cantitățile aferente.

(3) Situațiile statistice vizate la alineatele (1) și (2) se comunică în decursul lunii calendaristice care urmează lunii la care se referă datele conținute.

(4) De asemenea, situațiile statistice se transmit fără întârziere la cererea serviciilor Comisiei. Astfel de cereri pot fi formulate în termen de maximum 5 ani de la data la care se referă datele solicitate.

(5) Datele acoperite, conținutul și periodicitatea situațiilor statistice, precum și termenele pentru comunicare pot fi modificate în conformitate cu procedura de

reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2). Regulile referitoare la transmiterea către Comisie a acestor situații pot fi, la rândul lor, modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

Art. 14: Situațiile stocurilor comerciale

(1) Statele membre comunică Comisiei o situație statistică lunară referitoare la nivelurile stocurilor comerciale deținute pe teritoriul național. Totodată, statele membre se asigură că datele cu caracter sensibil sunt protejate și se abțin de la a menționa numele proprietarilor stocurilor în cauză.

(2) Pe baza situațiilor care îi sunt transmise de statele membre, Comisia publică o situație statistică lunară referitoare la stocurile comerciale din Comunitate, utilizând nivelurile agregate ale acestora.

(3) Normele privind comunicarea și publicarea situațiilor statistice, precum și privind frecvența acestora, pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

Art. 15: Prelucrarea datelor

Comisia asigură dezvoltarea, găzduirea, gestionarea și întreținerea resurselor informatice necesare pentru recepționarea, stocarea și orice formă de prelucrare a datelor cuprinse în situațiile statistice și a oricăror alte informații comunicate de statele membre sau culese de Comisie în temeiul prezentei directive, precum și a oricăror date referitoare la stocurile petroliere colectate în temeiul Regulamentului (CE) nr. [1099/2008](#) și care sunt necesare pentru întocmirea situațiilor impuse de prezenta directivă.

Art. 16: Biocarburanți și aditivi

(1) Biocarburanții și aditivii sunt luați în considerare în calculul obligațiilor de stocare în temeiul articolelor 3 și 9, numai dacă au fost amestecați cu produsele petroliere în cauză.

(2) Biocarburanții și aditivii intră, de asemenea, în calculul nivelurilor stocurilor menținute efectiv, dacă:

a) au fost amestecați cu produsele petroliere în cauză; sau

b) sunt depozitați pe teritoriul statului membru în cauză, cu condiția ca statul membru să fi adoptat norme care să asigure că aceștia urmează să fie amestecați cu produse petroliere deținute în temeiul cerințelor de depozitare prevăzute în prezenta directivă, și urmează să fie utilizați în transporturi.

(3) Normele pentru introducerea biocarburanților și a aditivilor în calculul obligațiilor de stocare și al nivelurilor stocurilor menționate la alineatele (1) și (2) pot fi modificate în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

Art. 17: Grupul de coordonare pentru petrol și produse petroliere

(1) Prin prezenta, se instituie Grupul de coordonare pentru petrol și produse petroliere (denumit în continuare "grupul de coordonare"). Grupul de coordonare este un grup consultativ care contribuie la analiza situației din Comunitate în ceea ce privește siguranța aprovizionării cu petrol și produse petroliere și facilitează coordonarea și aplicarea de măsuri în acest domeniu.

(2) Grupul de coordonare se compune din reprezentanți ai statelor membre. Acesta este prezidat de către Comisie. La invitația Comisiei, la lucrările grupului pot participa organisme reprezentative din sectorul vizat.

Art. 18: Verificări ale nivelului de pregătire pentru situații de urgență și ale stocurilor

(1) Comisia poate efectua, în coordonare cu statele membre, verificări ale nivelului de pregătire pentru situații de urgență și, în cazul în care Comisia consideră oportun, ale stocurilor aferente. În pregătirea unor astfel de verificări, Comisia ia în considerare

eforturile depuse de alte instituții și organizații internaționale și consultă grupul de coordonare.

(2) Grupul de coordonare poate conveni asupra participării unor agenți autorizați și a unor reprezentanți ai altor state membre în cadrul verificărilor. Funcționari naționali desemnați ai statelor membre verificate pot însoți persoanele care efectuează verificarea. În termen de o săptămână de la anunțarea verificării menționate la alineatul (1), orice stat membru vizat care nu a informat Comisia cu privire la datele cu caracter sensibil referitoare la localizarea stocurilor în conformitate cu articolele 6 și 9 pune aceste informații la dispoziția funcționarilor Comisiei și a agenților autorizați.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile lor și responsabilii cu menținerea și gestionarea stocurilor de urgență și a stocurilor specifice sunt de acord cu inspecțiile și oferă asistență persoanelor autorizate de Comisie în efectuarea respectivelor verificări. Statele membre se asigură în special că acestor persoane li se acordă dreptul de a consulta toate documentele și registrele referitoare la stocuri și dreptul de acces la toate locațiile în care stocurile sunt menținute și la toate documentele aferente.

(4) Rezultatul verificărilor efectuate în temeiul prezentului articol se transmite statului membru verificat și poate fi înaintat grupului de coordonare.

(5) Statele membre și Comisia se asigură că funcționarii, agenții și ale persoane care își desfășoară activitatea sub supravegherea Comisiei, precum și membrii grupului de coordonare nu au dreptul de a divulga informațiile colectate sau transmise în temeiul prezentului articol și care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional, cum ar fi identitatea proprietarilor stocurilor.

(6) Obiectivele verificărilor menționate la alineatul (1) nu includ prelucrarea datelor cu caracter personal. Orice date cu caracter personal găsite sau dezvăluite în timpul verificărilor nu pot fi colectate și nu sunt luate în considerare, iar în caz de colectare accidentală se distruge fără întârziere.

(7) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta conservarea tuturor datelor, evidențelor, situațiilor și documentelor referitoare la stocurile de urgență și la stocurile specifice pentru o perioadă de minimum 5 ani.

Art. 19: Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor

Prezenta directivă nu aduce atingere și nu afectează în niciun fel nivelul de protecție al persoanelor prevăzut în legislația comunitară sau internă privind prelucrarea datelor personale și în special nu modifică obligațiile statelor membre în acest sens prevăzute de Directiva 95/46/CE și nici obligațiilor care incumbă instituțiilor și organelor comunitare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001 în ceea ce privește prelucrarea de către acestea din urmă a datelor cu caracter personal, în exercitarea responsabilităților care le revin.

Art. 20: Proceduri de urgență

(1) Statele membre se asigură că dispun de proceduri și iau toate măsurile necesare pentru a abilita autoritățile naționale competente să pună în circulație în mod rapid, eficace și transparent, în caz de disfuncționalitate gravă în aprovizionare, integralitatea stocurilor de urgență și specifice sau o parte din acestea și să impună restricții generale sau specifice asupra consumului, în funcție de deficitele estimate, printre altele prin atribuirea de produse petroliere anumitor categorii de consumatori cu prioritate.

(2) Statele membre au pregătite în permanență planuri de urgență care să poată fi aplicate în caz de disfuncționalitate gravă în aprovizionare. Statele membre dispun măsurile organizaționale care trebuie luate pentru a asigura implementarea acestor planuri. La solicitarea Comisiei, statele membre o informează cu privire la planurile lor de urgență și la dispozițiile de natură organizațională aferente.

(3) În situația existenței unei decizii internaționale efective de punere în circulație a

stocurilor care afectează unul sau mai multe state membre:

a) statele membre implicate își pot utiliza stocurile de urgență și stocurile specifice în vederea îndeplinirii obligațiilor internaționale care decurg din respectiva decizie. În această situație, statele membre în cauză informează fără întârziere Comisia, astfel încât aceasta să poată convoca grupul de coordonare sau să poată proceda la consultarea membrilor acestuia pe cale electronică în vederea evaluării, în special, a efectelor acestei puneri în circulație a stocurilor;

b) Comisia ar trebui să recomande statelor membre să pună în circulație stocurile lor de urgență și stocurile lor specifice, parțial sau integral, sau să ia alte măsuri cu efect echivalent, după caz. Comisia poate acționa numai în urma consultării grupului de coordonare.

(4) În absența unei decizii internaționale efective de punere în circulație a stocurilor, dar dacă intervin dificultăți în aprovizionarea Comunității sau a unui stat membru cu țiței sau cu produse petroliere, Comisia informează AIE, după caz, se coordonează cu aceasta în funcție de necesități și organizează o consultare cu grupul de coordonare în cel mai scurt timp posibil, la solicitarea unui stat membru sau din proprie inițiativă. În cazul în care consultarea grupului de coordonare este solicitată de un stat membru, aceasta se organizează în termen de patru zile de la solicitare, cu excepția cazului în care statul membru este de acord cu o perioadă mai lungă. Pe baza rezultatelor examinării situației de către grupul de coordonare, Comisia stabilește dacă există sau nu o disfuncționalitate gravă în aprovizionare.

În cazul în care se constată existența unei disfuncționalități grave în aprovizionare, Comisia autorizează punerea în circulație totală sau parțială a cantităților din stocurile de urgență și din stocurile specifice propuse în acest scop de către statele membre implicate.

(5) Statele membre pot pune în circulație stocuri de urgență sau stocuri specifice sub nivelul minim obligatoriu prevăzut de prezenta directivă în cantitățile minime necesare pentru un prim răspuns în cazuri de urgență deosebită sau pentru a face față unor crize locale. În astfel de cazuri, statul membru informează fără întârziere Comisia cu privire la cantitatea pusă în circulație. Comisia transmite aceste informații membrilor grupului de coordonare.

(6) În cazul aplicării alineatelor (3), (4) sau (5), statele membre sunt autorizate să mențină temporar niveluri ale stocurilor inferioare celor prevăzute de prezenta directivă. În acest caz, Comisia stabilește, pe baza rezultatelor consultării grupului de coordonare și, dacă este cazul, în coordonare cu AIE, precum și ținând seama în special de situația piețelor internaționale ale petrolului și produselor petroliere, un termen rezonabil în care statele membre sunt obligate să își reconstituie stocurile până la refacerea nivelurilor minime obligatorii.

(7) Deciziile adoptate de Comisie în temeiul prezentului articol nu aduc atingere eventualelor alte obligații internaționale impuse statelor membre implicate.

Art. 21: Sancțiuni

Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale luate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile astfel prevăzute trebuie să fie efective, proporționale și disuasive. Statele membre notifică Comisiei dispozițiile respective până cel târziu la 31 decembrie 2012 și o informează de îndată cu privire la orice modificare ulterioară a acestora.

Art. 22: Evaluarea aplicării

Până la 31 decembrie 2015, Comisia revizuieste funcționarea și punerea în aplicare a prezentei directive.

Art. 23: Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia [1999/468/CE](#).

Art. 24: Abrogare

Directiva [73/238/CEE](#), Directiva 2006/67/CE și Decizia [68/416/CEE](#) se abrogă, cu efect de la 31 decembrie 2012.

Trimiterile la directivele abrogate și la decizia abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Art. 25: Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2012.

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre care nu sunt membre AIE până la 31 decembrie 2012 și care își asigură consumul propriu de produse petroliere integral prin importuri adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 3 alineatul (1) din prezenta directivă până la 31 decembrie 2014. Până în momentul în care statele membre în cauză adoptă măsurile respective, acestea vor trebui să mențină stocuri de petrol corespunzătoare mediei zilnice a importurilor nete pe 81 de zile.

Atunci când statele membre adoptă măsuri, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Art. 26: Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Art. 27: Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 14 septembrie 2009.

Pentru Consiliu
Președintele
C. MALMSTROM

ANEXA I: METODA DE CALCUL AL ECHIVALENTULUI ÎN ȚIȚEI AL IMPORTURILOR DE PRODUSE PETROLIERE

Echivalentul în țitei al importurilor de produse petroliere, menționat la articolul 3, trebuie calculat după metoda următoare:

Echivalentul în țitei al importurilor de produse petroliere se obține prin calcularea sumei dintre importurile nete de țitei, LGN, produse pentru consumul propriu al rafinăriilor, alte hidrocarburi, definite în anexa B punctul 4 din Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#), cu ajustarea rezultatului în funcție de eventualele modificări ale stocurilor și scăzând randamentul nafta de 4 % (sau, dacă randamentul mediu al nafta pe teritoriul național depășește 7 %, se scade consumul real net de nafta sau randamentul mediu al nafta) și importurile nete de alte produse petroliere cu excepția nafta, ajustate la rândul lor în funcție de modificările stocurilor și prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,065.

Buncărele maritime internaționale nu se includ în acest calcul.

ANEXA II: METODA DE CALCUL AL ECHIVALENTULUI ÎN ȚIȚEI AL CONSUMULUI INTERN

În sensul articolului 3, echivalentul în țitei al consumului intern trebuie calculat după

metoda următoare:

Consumul intern se stabilește prin însumarea "livrărilor interne brute observate" agregate, conform definiției de la punctul 3.2.1 din anexa C la Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#), doar pentru următoarele produse: benzină auto, benzină de aviație, carburant turboreactor tip benzină (petrol turboreactor tip nafta sau JP4), carburant turboreactor tip kerosen, petrol lampant, motorină/carburant diesel (păcură distilată), păcură (cu conținut ridicat de sulf și cu conținut redus de sulf) definite în anexa B punctul 4 din Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#).

Buncărele maritime internaționale nu se includ în acest calcul.

Echivalentul în țitei al consumului intern se calculează prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,2.

ANEXA III: METODELE DE CALCUL AL NIVELULUI STOCURILOR DEȚINUTE

Pentru calcularea nivelului stocurilor trebuie aplicate următoarele metode:

Fără a aduce atingere cazului menționat la articolul 4 alineatul (3), cantitățile nu pot intra în calcul cu titlu de stocuri decât o singură dată.

Stocurile de țitei se reduc cu 4 %, reprezentând randamentul mediu al nafta.

Stocurile de nafta, ca și stocurile de produse petroliere pentru buncărele maritime internaționale nu se iau în calcul.

Celelalte produse petroliere se contabilizează în stocuri utilizându-se una dintre metodele prezentate mai jos. Statele membre trebuie să continue să utilizeze metoda aleasă pe toată perioada anului calendaristic în cauză.

Statele membre pot:

(a) să includă toate celelalte stocuri de produse petroliere identificate în anexa C punctul 3.1 primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. [1099/2008](#) și să calculeze echivalentul în țitei al acestora prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,065; sau

(b) să includă numai stocurile de produse de mai jos: benzină auto, benzină de aviație, carburant turboreactor tip benzină (petrol turboreactor tip nafta sau JP4), carburant turboreactor tip kerosen, petrol lampant, motorină/carburant diesel (păcură distilată), păcură (cu conținut ridicat de sulf și cu conținut redus de sulf) și să calculeze echivalentul în țitei al acestora prin aplicarea unui factor multiplicator de 1,2.

În calculul stocurilor pot intra cantitățile deținute:

- în rezervoarele rafinăriilor;
- în terminalele de încărcare;
- în rezervoarele de alimentare a oleoductelor;
- în șalande;
- în tancurile petroliere pentru cabotaj;
- în petrolierele care staționează în port;
- în buncărele navelor de navigație interioară;
- în fundul tancurilor de stocare;
- sub formă de stocuri circulante;
- de către mari consumatori în temeiul obligațiilor legale sau al oricărui tip de reglementări ale administrației publice.

Totuși, aceste cantități, cu excepția celor deținute în rezervoarele rafinăriilor, în rezervoarele de alimentare ale oleoductelor sau în terminale, nu pot intra în calculul nivelurilor stocurilor specifice în situația în care nivelurile acestora se calculează separat de stocurile de urgență.

În calculul stocurilor nu pot intra sub nicio formă:

- a)** petrolul brut care nu a fost încă produs;
- b)** cantitățile deținute:

- în oleoducte;
- în vagoane-cisternă;
- în buncărele navelor de navigație maritimă;
- în benzinării și în punctele de comercializare cu amănuntul;
- de către alți consumatori;
- în petrolierele aflate în larg;
- sub formă de stocuri militare.

La calculul stocurilor menținute, statele membre aplică o reducere de 10 % cantităților calculate după una dintre metodele descrise anterior. Această reducere se aplică tuturor cantităților incluse într-un anumit calcul.

Cu toate acestea, reducerea de 10 % nu se aplică la calcularea nivelului stocurilor specifice și nici la calcularea diferitelor categorii de stocuri specifice în situația în care aceste stocuri specifice sau categorii se calculează separat de stocurile de urgență, în special în scopul de a verifica respectarea nivelurilor minime prevăzute la articolul 9.

ANEXA IV: Norme privind întocmirea și transmiterea către Comisie a situațiilor statistice referitoare la nivelul stocurilor care trebuie menținute în temeiul articolului 3

Lunar, fiecare stat membru trebuie să întocmească și să prezinte Comisiei o situație statistică definitivă a nivelului stocurilor pe care le deține efectiv în ultima zi a fiecărei luni calendaristice, calculat pe baza numărului de zile de importuri nete de petrol sau pe baza numărului de zile de consum intern de petrol, în funcție de criteriul care trebuie aplicat în conformitate cu articolul 3. Situația statistică indică motivele exacte ale opțiunii de calculare a nivelului stocurilor pe baza numărului de zile de importuri sau pe baza numărului de zile de consum și precizează care dintre metodele descrise în anexa III a fost utilizată.

În cazul în care unele dintre stocurile incluse în calculul nivelului stocurilor prevăzut la articolul 3 sunt menținute în afara teritoriului național, situațiile statistice furnizează detalii exacte cu privire la stocurile menținute de diferitele state membre și entități centrale de stocare în cauză în ultima zi a perioadei pe care o acoperă. De asemenea, statul membru indică în situațiile statistice, în fiecare caz, dacă stocurile respective sunt menținute în baza unei solicitări de delegare formulate de unul sau mai mulți operatori economici sau dacă acestea sunt menținute la solicitarea proprie sau a entității sale centrale de stocare.

Statul membru întocmește și transmite Comisiei o situație a totalității stocurilor menținute pe teritoriul său în numele altor state membre sau entități centrale de stocare, existente în ultima zi a fiecărei luni calendaristice și defalcate pe categorii de produse. În respectiva situație, statul membru trebuie să indice, în fiecare caz, în special statul membru sau entitatea centrală de stocare în cauză, precum și cantitățile aferente.

Transmiterea către Comisie a situațiilor statistice menționate în prezenta anexă se efectuează în termen de 55 de zile de la încheierea lunii la care se referă datele. De asemenea, situațiile se prezintă în termen de două luni de la o eventuală solicitare a Comisiei. O astfel de solicitare poate fi efectuată în termen de maximum cinci ani de la data la care se referă datele solicitate.

Publicat în Jurnalul Oficial cu numărul 265L din data de 9 octombrie 2009